

Arrest

nr. 199 075 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
De Wynantsstraat 33
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2017 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en maakte hij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op diezelfde dag kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Hij werd overgebracht naar het transcendrum "Caricole" te Steenokkerzeel.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat verzoeker op 24 april 2012 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Griekenland en op 19 februari 2013 in Duitsland.

Op 31 augustus 2017 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Duitse instanties, die op 5 september 2017 op grond van artikel 18(1)d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening) instemden met dit verzoek.

Op 15 september 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in te Steenokkerzeel.

De op 19 september 2017 geplande overdracht aan Duitsland werd geannuleerd.

Op 25 september 2017 hoorde de gemachtigde verzoeker in het licht van de toepassing van de Dublin III-verordening.

Op 5 oktober 2017 weigerde de gemachtigde aan verzoeker het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : T.	alias	S.
voornaam : H.	alias	I.
geboortedatum : [...]1987	alias	[...]1996
geboorteplaats : T.	alias	A.
nationaliteit : Algerije		

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Algerije, werd op 21.08.2017 aangetroffen te Luik en bleek niet in bezit van de voor verblijf vereiste documenten. Hij was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het transcentrum "Caricole" te Steenokkerzeel.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 24.04.2012 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Griekenland en op 19.02.2013 in Duitsland.

Op 31.08.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 05.09.2017 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

De betrokkene diende op 15.09.2017 een verzoek tot internationale bescherming in te Steenokkerzeel. De betrokkene werd gehoord op 25.09.2017. Hij verklaarde dat hij Algerije in 2011 verliet, naar Tunesië reisde en vandaar naar Turkije vloog. Na een verblijf van een maand reisde de betrokkene vanuit Turkije het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. De betrokkene verliet Griekenland na een verblijf van 1 jaar en trok via Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië en Italië naar Duitsland waar hij een verzoek tot internationale bescherming indiende. De betrokkene voegde toe dat zijn verzoek werd afgewezen en dat hij na een verblijf van anderhalf jaar Duitsland verliet en naar Italië trok. Na een verblijf van 4 maanden in Italië was de betrokkene vervolgens nog in Spanje (1 maand) en Frankrijk (9 maanden) alvorens in november 2016 in België aan te komen.

De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn, maar een relatie te hebben met een in België verblijvende vrouw van Duitse nationaliteit.

Hij stelde geen in België verblijvende familie te hebben en maakte gewag van een in Duitsland verblijvende oudere broer.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België een democratisch land is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij bij zijn vriendin in België wil blijven en met haar wil trouwen.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek tot internationale bescherming was reeds het voorwerp van een afwijzing. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen indien hij dat wenst. We verwijzen naar het recent geactualiseerde rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database – National Country Report

– *Germany*”, laatste update 13.04.2017, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33, “There have been no reports of “Dublin returnees” facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany”). Als de betrokkene besluit opnieuw bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”) en op dezelfde wijze worden behandeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

De betrokkene stelde een relatie te hebben met een in België verblijvende vrouw van Duitse nationaliteit. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij met deze vrouw wil trouwen.

De Duitse instanties hebben België niet verzocht alsnog het verzoek van de betrokkene te behandelen conform artikel 17(2) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende partner van de betrokkene verblijft niet in België in een van de bovenvermelde hoedanigheden wat betekent dat artikels 9 of 10 in dit geval niet van toepassing zijn.

Indien zou worden aangevoerd dat de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2017 noodzakelijk is gezien de overdracht van de betrokkene aan Duitsland een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven wensen we op te merken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 8 van het EVRM een staat niet verplicht de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is de overheid immers gehouden tot het waarborgen van de openbare orde en het toezien op het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren in het bijzonder. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Duitsland dit gezinsleven zou schenden. De betrokkene stelde dat hij in november of december 2016 het eerst naar België kwam en sindsdien volgens zijn eigen verklaringen “illegaal” bij zijn vriendin verbleef in Luik. Hij uitte zoals reeds vermeld verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij bij zijn vriendin in België wil blijven en met haar wil trouwen. Hieromtrent wensen we op te merken dat de loutere wens te huwen onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De betrokkene gaf tijdens het verhoor dd. 25.09.2017 niet aan hoelang hij al een relatie heeft met zijn verklaarde partner. De betrokkene werd een eerste maal aangehouden in België op 05.11.2016. In het bij die gelegenheid opgemaakt administratief rapport wordt geen gewag gemaakt van een partner of gezinslid in België. Voortgaande op de elementen van het administratief dossier en de verklaringen van de betrokkene zijn we van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in dit geval sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het kader van een afweging inzake artikel 8 dient ook te worden nagegaan of hinderpalen bestaan voor het elders verder zetten van het verklaarde gezinsleven. Volgens de verklaringen van de betrokkene is zijn partner Duits staatsburger. Duitsland stelde de betrokkene te willen terugnemen en terug toe te laten op het grondgebied onder de bepalingen van Verordening 604/2013. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat het verder zetten van het door hem aangevoerde gezinsleven in Duitsland onmogelijk zou zijn of dat dit enkel in België zou kunnen worden verder gezet.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige en gepaste bijstand en zorgen zal verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties."

De op 19 oktober 2017 geplande overdracht aan Duitsland mislukte wegens verzet van verzoeker tegen vertrek.

Op 10 november 2017 werd verzoeker overgedragen aan Duitsland.

2. Onderzoek van het beroep

De verzoeker voert de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 en artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 13 en 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Hij voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

" - Wat de motivering van de bestreden beslissingen betreft:

Aangezien de Dienst Vreemdelingzaken als argument voor de bestreden beslissing bepaalt dat het onderzoek van de vingerafdrukken heeft aangetoond dat verzoende partij reeds een asielaanvraag heeft ingediend op 19.02.2013 bij de Duitse autoriteiten; dat de Belgische overheid een terugnameverzoek heeft gericht aan de Duitse autoriteiten op 31.08.2017 die deze op 05.09.2017 positief heeft beantwoord en dat België daardoor als dusdanig niet de verantwoordelijke staat is om verzoekers asielaanvraag te behandelen.

Dat verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing artikelen 13 en 17 de verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 schendt, maar tevens ook artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) die het recht op privé en familielevens waarborgt, waardoor een ongerechtvaardigde inmenging is in het private- en gezinsleven van verzoekende partij;

De Belgische asielinstanties zijn minstens bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag van verzoekende partijen op grond van artikelen 13 en 17 van de verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013:

Verzoekende partij heeft hoger uitdrukkelijk verklaard dat hij zich verzette tegen een mogelijke overdracht naar Duitsland omdat hij in België asiel heeft aangevraagd en België een democratisch land is die hem alle garanties biedt voor een eerlijke asielprocedure en vooral omdat hij in België een vriendin heeft waarmee hij wilt trouwen, met name mevrouw S., N. M., geboren te W.(Duitsland) op [...]1987, van Duitse nationaliteit, verblijvende te [...] (stuk 2). 4 Verzoeker betwist niet dat Duitsland de nodige internationale verdragsbepalingen heeft ondertekend, waaronder het Vluchtelingen verdrag van Genève, het EVRM en het EU-Handvest. Verzoeker betwist evenmin dat Duitsland niet de nodige bijstand en garanties zal bieden als ondertekenaar van bovenvermelde verdragen. Dat verzoekende partij zich op een objectief gegeven steunt om zijn asielaanvraag in België behandeld te zien, met name het feit dat zijn vriendin in België woont en met haar wil trouwen en dus de bescherming van artikel 8 EVRM inroept.

Aangezien de Belgische Staat ook ondertekenaar is van onder ander het Vluchtelingen verdrag van Genève, het EVRM en het EU-Handvest en dus ook alle garanties biedt aan verzoeker in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming, meent verzoeker dat België de verantwoordelijk is om verzoekers asielaanvraag te behandelen; mede gelet op het feit dat zijn vriendin in België woonachtig is;

Verzoekende partij erkent dat Verordening 604/2013 criteria en mechanismen vastlegt om te bepalen welke de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van een asielaanvraag, maar betwist de stelling dat hij België gekozen heeft uit vrije appreciatie.

Het feit dat verzoekers vriendin in België gedomicilieerd is en niet in Duitsland een doorslaggevende en objectief critérium is om zijn asielaanvraag in België te zien behandelen (zie stuk 3).

Ten slotte wijst verzoekende partij er op dat België op grond van de discretionaire bepaling van artikel 17 van de Verordening elke asielaanvraag kan behandelen ten einde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria in de verordening.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de familieband van verzoeker en zijn vriendin mevrouw S., N. M., geboren te W.(Duitsland) op [...]1987(zie stuk 3). Dat in deze omstandigheden de Dienst vreemdelingenzaken niet kan blijven volhouden de België niet de verantwoordelijk staat zou kunnen zijn om de asielaanvraag van verzoeker te kunnen behandelen, rekening houdend met de bijzonder familieband tussen verzoeker en zijn vriendin.

Dat men er dient aan te herinneren dat vriend is en bij uitbreiding een familielid is van een in België legaal verblijvende Europees onderdaan, mevrouw S., N. M., geboren te W.(Duitsland) op [...]1987, van Duitse nationaliteit(zie stuk 3).

Dat de uitvoering van de bestreden beslissing de Dienst Vreemdelingenzaken zijn intentie duidelijk niet verbergt om verzoeker zonder zijn enige familie Belgische familielid(zijn vader) uit definitief van elkaar te scheiden, in volledige strijd van artikel 8 EVRM.

Door verzoeker en vriendin Duitse partner in de zin van artikel 8n uit elkaar te drijven 5 6 en te scheiden, maakt de Dienst vreemdelingenzaken een ongerechtvaardigde inmenging in het privé- en familielevens van verzoeker.

Overwegend dat krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, administratieve beslissingen afdoende dienen te worden gemotiveerd;

Dat men in onderhavig geval moet vaststellen dat de bestreden beslissingen de substantiële formaliteit van motivering niet eerbiedigt;

Dat de bestreden beslissingen geen rekening houdt, noch met de elementen naar de feiten eigen aan onderhavig geval, noch met de elementen naar recht en bijgevolg het geheel van de middelen schendt hoger aangevoerd; Dat de argumenten door de Dienst Vreemdelingenzaken aangehaald niet weerstaan aan de objectieve verplichting van motivering en geschorst en nietig dient te worden verklaard;

Dat de motivering van de omstreden beslissing bijgevolg inadequaat is en alle bepalingen van de middelen schendt;”

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en volgens artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Het begrip afdoende houdt eveneens in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 13 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.

Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van dit artikel en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de verzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens het verzoek om internationale bescherming in te dienen, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.

Indien de verzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar hij het meest recentelijk heeft verbleven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Artikel 17 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op

culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.”

Waar verzoeker van oordeel is dat België minstens bevoegd is om kennis te nemen van het beschermingsverzoek op grond van artikel 13 van de Dublin III-verordening kan de Raad niet volgen. Het betoog van verzoeker heeft geen betrekking op de inhoud van artikel 13 van de Dublin III-verordening dat gaat over de verantwoordelijkheid van een lidstaat omwille van illegale grensoverschrijding. Thans blijkt dat verzoeker niet betwist dat hij een beschermingsverzoek heeft ingediend in Duitsland dat werd afgewezen. Bijgevolg heeft de gemachtigde de terugname gevraagd op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening. De bestreden beslissing stoelt niet op illegale grensoverschrijding en verzoeker voert evenmin aan dat dit het geval had moeten zijn.

De kern van het betoog heeft betrekking op de aanwezigheid van de vriendin van verzoeker in België, met name Mw. S.N.M., van Duitse nationaliteit. Hij voert hieromtrent zowel de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-verordening als van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker erkent uitdrukkelijk dat Duitsland alle internationale verdragsbepalingen heeft ondertekend, zoals het Vluchtelingenverdrag, het EVRM en het Handvest en dat Duitsland ook de nodige bijstand en garanties zal bieden in het licht van die verdragen. Maar omdat België ook ondertekenaar is van het Vluchtelingenverdrag, het EVRM en het Handvest en ook alle garanties biedt, meent verzoeker dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek, “mede gelet op het feit dat zijn vriendin in België woont”.

In geen geval ziet de Raad in hoe het loutere feit dat België net als Duitsland ook alle garanties biedt in het licht van de voormelde verdragen op zich, enigszins kan leiden tot een verantwoordelijkheid van België. Dit zou neerkomen op een ontkenning van de Dublin III-verordening die juist in criteria voorziet om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, waarbij ervan wordt uitgegaan dat de lidstaten in principe de grondrechten eerbiedigen, wat een weerlegbaar vermoeden inhoudt.

Zoals verzoeker aanstipt houdt artikel 17 van de Dublin III-verordening wel een discretionaire bevoegdheid in voor elke lidstaat en dus ook België om eventueel te beslissen een beschermingsverzoek te behandelen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, ook wanneer de lidstaat niet verantwoordelijk is op grond van de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. Door de “kan”-bepaling, houdt dit dus evenwel geen verplichting in. De bepaling zou evenwel verplichtend kunnen worden geïnterpreteerd indien bijvoorbeeld een schending van artikel 8 van het EVRM zou blijken door de toepassing van de Dublin III-verordening.

Verzoeker meent dat artikel 8 van het EVRM geschonden is. Hij wijst erop dat de gemachtigde op de hoogte is van “de familieband” met zijn vriendin van Duitse nationaliteit. Daarom zou België niet kunnen volhouden dat het niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek. Verzoeker zou een vriend en bij uitbreiding een familielid zijn van de Duitse S.N.M. Door hen te scheiden zou de gemachtigde een ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven en familieleven van verzoeker begaan. De bestreden beslissing zou dienaangaande niet afdoende gemotiveerd zijn omdat noch met de feitelijke en noch met de rechtelijke elementen rekening zou gehouden zijn.

De Raad leest in de bestreden beslissing het volgende:

“Indien zou worden aangevoerd dat de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2017 noodzakelijk is gezien de overdracht van de betrokkene aan Duitsland een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven wensen we op te merken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 8 van het EVRM een staat niet verplicht de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is de overheid immers gehouden tot het waarborgen van de openbare orde en het toezien op het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren in het bijzonder. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Duitsland dit gezinsleven zou schenden. De betrokkene stelde dat hij in november of december 2016 het eerst naar België kwam en sindsdien volgens zijn eigen verklaringen

“illegaal” bij zijn vriendin verbleef in Luik. Hij uitte zoals reeds vermeld verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij bij zijn vriendin in België wil blijven en met haar wil trouwen. Hieromtrent wensen we op te merken dat de loutere wens te huwen onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De betrokkene gaf tijdens het verhoor dd. 25.09.2017 niet aan hoelang hij al een relatie heeft met zijn verklaarde partner. De betrokkene werd een eerste maal aangehouden in België op 05.11.2016. In het bij die gelegenheid opgemaakt administratief rapport wordt geen gewag gemaakt van een partner of gezinslid in België. Voortgaande op de elementen van het administratief dossier en de verklaringen van de betrokkene zijn we van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in dit geval sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het kader van een afweging inzake artikel 8 dient ook te worden nagegaan of hinderpalen bestaan voor het elders verder zetten van het verklaarde gezinsleven. Volgens de verklaringen van de betrokkene is zijn partner Duits staatsburger. Duitsland stelde de betrokkene te willen terugnemen en terug toe te laten op het grondgebied onder de bepalingen van Verordening 604/2013. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat het verder zetten van het door hem aangevoerde gezinsleven in Duitsland onmogelijk zou zijn of dat dit enkel in België zou kunnen worden verder gezet.”

De Raad meent dat deze motieven zowel in feite als in rechte afdoende zijn. Er blijkt in deze een duidelijke belangenafweging waarbij de gemachtigde er terecht op wijst dat eventuele positieve verplichtingen die kunnen voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de precieze omstandigheden van het geval. Hij heeft rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker in zijn gehoor waarin verzoeker verwezen heeft naar zijn vriendin en verklaarde met haar te willen trouwen. De gemachtigde wijst er redelijkerwijs op dat de wens om te huwen niet volstaat voor een toepassing van de soevereiniteitsclausule en dat de relatie op zich nog niet zo lang bestaande lijkt nu verzoeker in het kader van zijn administratieve aanhouding in november 2016 geen gewag had gemaakt van een partner of gezinslid in België. Dit vindt steun in het administratief dossier en verzoeker betwist deze motieven ook niet in de bestreden beslissing. De verklaring van de vriendin van verzoeker werd pas gevoegd bij het verzoekschrift. Met dit stuk kon de gemachtigde dus geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad dient dit stuk omwille van zijn *ex tunc* bevoegdheid, die hem verplicht zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, buiten beschouwing te laten. Bijkomend merkt de gemachtigde geheel terecht op dat de overdracht is beoogd aan Duitsland en dat verzoeker zijn vriendin de Duitse nationaliteit heeft, zodat hij niet aannemelijk maakt dat het verderzetten van het gezinsleven in Duitsland onmogelijk zou zijn. Verzoeker laat deze motieven geheel onbesproken in het verzoekschrift.

Tot slot haalt verzoeker in het verzoekschrift ook een Belgische vader aan, doch hiervoor ligt geen begin van bewijs voor.

Wat betreft het privéleven, werkt verzoeker dit op geen enkele wijze uit in het verzoekschrift, minstens heeft hij ook geen onredelijke schending van zijn privéleven aannemelijk gemaakt nu zijn sociale banden met België nog niet langdurig konden worden opgebouwd gezien zijn verblijf sinds eind 2016. De bestreden beslissing werd immers genomen op 5 oktober 2017, ongeveer een jaar later.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De Raad acht de motivering in rechte en in feite evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van de artikelen 2 of 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde niet op onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES